

၁၈။ သွေးစုတ် ဖုတ်ကောင်

နံနက် ၈ နာရီ အချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ စာများသည် စာတိုက်မှ ရောက်ရှိလာတတ်ရာ တနေ့သော နံနက်၌ ဦးထင်ကျော်သည် စာတစောင်ဖတ်ပြီးနောက် အတန်ငယ် ပြုံးတော့မည်ကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းများလှုပ်ရှားသွားပြီးလျှင် ကျွန်တော် အားလှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ ကိုတင်မောင်၊ အခုခေတ်မှာ ဖုတ်တို့ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်တို့ ရှိနိုင်သလားဗျ၊ ရှေးခေတ်တုန်းကတော့ ကျုပ်တို့ ကြားဘူးတာ ရှိပေသပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်လက်မှ စာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဖတ်ကြည့်ရာ စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်
၁၉...ခု၊ နိုဝင်ဘာ ၁၂-ရက်

မိတ်ဆွေကြီး ဦးထင်ကျော်ခင်ဗျား။ ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည် မြို့ လမ်းနေ ပွဲစားကြီး ဦးမြတ်ကောင်းထံမှ ‘သွေးစုတ်ကောင်’ များအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းချက်အရ ယင်း ကိစ္စကို မိတ်ဆွေကြီးထံ သွားရောက်တိုင်ပင်ရန် ၎င်းအား ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီး၏ လုပ်ဆောင်မှုများ အောင်မြင်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲ ၈ ရ ဖြူလျက် ရှိနေပါသည်။

ကျမ်းမာချမ်းသာပါစေ
ဦးသက်ညွန့်နှင့် ဦးသက်ဝေ

ကျော်။ ။“အင်း.....ကိစ္စက ဦးမြတ်ကောင်းရဲ့ ကိစ္စ၊ အခု စာရေးလိုက်တာက သူ့ရွှေနေ ဦးသက်ဝေတို့က ရေးလိုက်တာပျ၊ အကြောင်းအရာက သွေးစုတ်ကောင်ဆိုတော့ တော်တော်တော့ ဆန်းတဲ့ကိစ္စတဲ့ ကိုတင်မောင်”

ကျွန်ုပ်။ ။“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သွေးစုတ်ကောင်တို့ မကောင်းဆိုးရွားတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ တွေကို ဝတ်လုံနဲ့ ဘာတိုင်ပင်စရာရှိသလဲဗျ၊ သွားချင်းသွားယင် မှော်ဆရာတို့၊ ဆေးဆရာတို့၊ ပယောဂဆရာတို့ဆီ သွားရုံပေါ့”

“နို့ပေမဲ့ အဆက်အသွယ်ကဘယ်လိုဆိုတာ ကျုပ်တို့မှမသိသေးဘဲ ကိုတင်မောင်”

“ဒါနဲ့ သုသာန်မှာမြုပ်ပြီးသား လူသေကောင်ဟာ ညမှာထလာပြီး မြို့ထဲရွာထဲကလူတွေကို သွေးစုတ်တယ်ဘာတယ်ပြောကြတာ ခင်ဗျားယုံသလား”

“အလကားဟာတွေပါဗျာ၊ လူတွေဟာစိတ်ကူးယဉ်တိုင်း သူတို့ကြောက်တိုင်း ကြံဖန်ပြော ပြောနေကြတာပဲဗျ၊ အလကားအရူးစကားတွေပါ”

“ကျွန်တော်ကြားဘူးတာကတော့ သွေးစုတ်ကောင်ဆိုတာ သေပြီးမကောင်းဆိုးရွား ဖြစ် ခါမှ စုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ရှင်နေတဲ့လူတယောက်က သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီးနုပျိုအောင်တခြား လူတယောက်ရဲ့သွေးကို စုတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုးကိုလဲ အနောက်နိုင်ငံက အဖြစ်အပျက်တွေ ဘာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဖတ်ဘူးတယ်ဗျ”

“အင်း.....ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်ဗျ၊ ဒီဟာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်မှတ်စု စာအုပ်တွေထဲမှာ အကိုးအကားတွေ အတော်များများရှိတယ်ဗျ၊အဲလေ သူ့ကိုယ်တိုင်ထောက်လားမှန်နဲ့ပါးပါးကျုပ်တို့ အကဲခတ်ကြရမှာဘဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဝတ်လုံများထဲမှ ရေးလိုက်သောပထမစာကိုသာဂရုစိုက်နေသဖြင့် ဒုတိယ စာတစောင်ကို သတိမထားမိဘဲရှိရာ ဦးထင်ကျော်သည် စာအိတ်တအိတ်ကိုကိုင်ကာ.....

“အလို.....ဒီမှာလဲ စာတစောင်ရှိသေးတယ်၊ ဟောဒီလက်ဝဲဘက်ထောင့်က ဦးမြတ်ကောင်း ဆိုပါကလား၊ သူ့ဆီကကျုပ်ကိုတိုက်ရိုက်ပေးတဲ့စာနဲ့တူတယ်ဗျ၊ ကဲ.....စာအိတ်ဖွင့် ဖောက်စမ်းဗျာ ကိုတင်မောင်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ဖောက်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိ လေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ၊ ဦးထင်ကျော်ခင်ဗျား....

ကျွန်တော် အား ကျွန်တော်၏ ဝတ်လုံများက မိတ်ဆွေကြီးထံ သွားရောက်၍ ကျွန်တော်၏ကိစ္စကို နှိုးနှောတိုင်ပင်ရန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေကြီးထံ ကြိုတင်၍ ဤစာကို ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ တယောက်ကိစ္စဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြားဆန်းကြယ်သောကိစ္စတခုလည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှာ ထိုမိတ်ဆွေအတွက် သူ၏ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေမှာလွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်ခန့်ကရှမ်းအမျိုးသမီးကလေးတဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရာသားယောက်ျားကလေးတယောက်ရရှိခဲ့ပါသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဖခင်အင်္ဂလိပ်ကပြားနှင့် မိခင်ရှမ်းအမျိုးသမီးတို့က ပေါက်ဖွားသူဖြစ်၍ အလွန် ချောမောလှပသောတယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဇနီးမောင်နှံတို့မှာ တယောက်ကိုတယောက် မယုံကြည်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမအပေါ်တွင်၎င်း၊ မိန်းမဖြစ်သူက ယောက်ျား အပေါ်တွင်၎င်း၊ တယောက်နှင့် တယောက် စကား မပြောကြဘဲ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေပါသည်။ တယောက်၏အကြောင်းကို တယောက်ကနားမလည် သကဲ့သို့ ရှိနေကြပါသည်။ ယခင်ကမူ တယောက်ကိုတယောက် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ကြသော ဇာင်မယားဖြစ်ကြပါသည်။

အကြောင်းခြင်းရာကိုမူ ကျွန်တော်တို့ယ်တိုင် ရောက်လာသောအခါ စုံလင်စွာ လင်းရှင်းပြောပြပါမည်။ ယခုစာမှာ ကျွန်တော်မရောက်မီအတွင်း မိတ်ဆွေကြီး သာမန်သိထားရန်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မိန်းကလေးသည် နဂိုအားဖြင့် အလွန်သဘောကောင်းပြီးလျှင် အပြောအဆိုအနေအထိုင်မှစ၍ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သူ တယောက်ဖြစ်သဖြင့် ယခုအပြုအမူကို နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိနေကြ ပါသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်၍ ပထမ မယားနှင့် သားကလေး ပါလာခဲ့ပါသည်။ ထိုကလေးမှာ ယခုအခါ အသက် ၁၅ နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်၍ အလွန် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပြီးလျှင် လှပချောမောသော လူငယ်တယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကံမကောင်းရှာသဖြင့် မစွမ်းမသန်ဒုက္ခိတ ကလေးဖြစ်၍ နေပြီးလျှင် သနားဘွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူသည် ထိုကလေးအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရက်ရက်စက်စက်ရှိန်နှက်နေသည်ကို ဖခင်ကတွေ့ရပါသည်။ တကြိမ်တိုင်မူ တုတ်နှင့် တချက်ပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက်သောကြောင့် လက်မောင်း၌ ဒဏ်ရာတချင်ပင် ရရှိသွား ပါသည်။ သို့သော် ယင်းကိစ္စမှာ အောက်တွင် ဖော်ပြမည့်အဖြစ်အပျက်နှင့် နှိုင်းစာ လျှင် မပြောလောက်သေးဟု ဆိုလိုပါသည်။ ယင်း အဖြစ်အပျက်မှာ လွန်ခဲ့သော တလခန့်က ၎င်း၏အခါလည်ခန့်အရွယ်ရှိ နို့စို့သားကလေးနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏သားကလေးမှာ မိခင်ဘက်မှ အလှကျက်သရေများကို

www.burmeseclassic.com

မေ့ရဲစရာကောင်းသကဲ့သို့ အလွန် ချစ်ချင် စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးဖြစ်ပါသည်။
တနေ့တွင် ကလေးအား ကလေးထိန်း နန်းနီနှင့်ထားခဲ့ရာ ချစ်တရက်ကျယ်လောင်
စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သော ကလေးအသံကိုကြားရသဖြင့် ကလေးထိန်းကပြေးသွား
ရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် ကလေး၏လည်ပင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်နေသကဲ့သို့ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကလေး၏လည်မျို၌ ခက်ထန်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြီးလျှင်
ထိုခက်ထန်ကလေးမှ သွေးများစို့ ထွက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခါ ကလေးထိန်းမိန်းမမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့လျက် သခင်ဖြစ်သူအား
ဟစ်အော်ခေါ်တော့မည်ဖြစ်၍ မိခင်ဖြစ်သူက ၎င်းအားမခေါ်ရန် အမျိုးမျိုး
တောင်းပန်ပြောဆိုပြီးနေငြိမ့် နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် ကလေးထိန်းမိန်းမအား ငွေစက္ကူ
၁၀ တန် ၂ ချပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်၊ မည်သည့်အတွက်ဖြစ်ရ
သည် စသည့် အကျိုးအကြောင်းများကိုမသိရဘဲ ယင်းကိစ္စကလေးမှာ ဤနေရာတွင်
ခေတ္တမျှပြီးပြတ်သွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည့် ကိစ္စအတွက် ထိုအချိန်မှစ၍ ကလေးထိန်း မိန်းမ
သည် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးအား အလွန်ချစ်ခင်သည့် အလျောက် မိခင်
အပေါ်၌ သက်သက်မင်းဖြစ်၍လာကာ ကလေးကို ယခင်ကထက် ပိုမိုစောင့်ကြပ်
ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ မိခင်ကိုလည်း တဖက်ကအကဲခတ်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ မိခင်
ဖြစ်သူကလည်း ကလေးထိန်းကိုပြန်၍ အကဲခတ်နေပါသည်။ ကလေးထိန်း မိန်းမ
လစ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မိခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးထံသွားရောက်ရန် ကြံစည်ရန်
ရှိကြောင်း ကလေးထိန်းမိန်းမက ထင်မြင်ယူဆသဖြင့် နေရာညှပ်ပါ မျက်စိ
အောက်မှ အပျောက်မခံဝံ့သလောက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကို
မိတ်ဆွေကြီးအနေနှင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကိစ္စဟု ထင်မြင်ကောင်း ထင်မြင်မည်ဖြစ်
သော်လည်း ထိုကလေး၏အသက်မှာ ယခုပြဿနာ မဖြေရှင်းသမျှ စိုးရိမ်၍နေရ
ပါသည်။

အမျိုးသမီးမှာ မယားဝတ္တရားနှင့်ပြည့်စုံသော မိန်းမတယောက်ဖြစ်သည်ပြင်
သူမ၏နို့စို့ရှယ်ကလေး သားကလေးကိုလည်း အလွန်ချစ်ခင်သူ မိခင်တယောက်
ဖြစ်ပါလျက် မိမိ၏ရင်သွေး လှမမယ်ကလေး၏လည်ပင်းမှ သွေးကိုအဘယ်ကြောင့်
စုတ်ယူရလေသနည်းဟူသော ပြဿနာမှာ ကလေးထိန်း မိန်းမအတွက်သာမဟုတ်
ကလေး၏ဖခင် လင်ယောက်ျားအတွက်ပါ ဖြေရှင်း၍မရနိုင်သော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၍
လာပါသည်။ တနေ့တွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးထိန်းမိန်းမနှင့် ခေတ္တမျှ စကား
စမည်ပြောလျက်ရှိစဉ် ကလေး၏ စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သောအသံကို
ကြားရသဖြင့် ကလေးပုခက်ရှိရာသို့ပြေးသွားကြရာ မိခင်ဖြစ်သူသည် ကလေး၏
မျက်နှာအနီးတွင် ခပ်ကုန်းကုန်းပြုလုပ်လျက်ရှိရာမှ ချစ်တရက် မတ်တတ်ထလိုက်သည်
ကို မြင်လိုက်ကြရပါသည်။ ထို့ပြင် ကလေး၏လည်ပင်းတွင် သွေးစို့နေသည့်ခက်ထန်

ကလေးတစ်ယောက်က အိပ်ရာခင်းအပြုပေါ်၌ သွေးစုတ်များကိုတွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဦးထင်ကျော်ခင်ဗျားကြိုက်စွာသည် သေးငယ်သော ကိစ္စဟု ဆိုနိုင်ပါမည်လော။ သားကို အလွန်ချစ်သော ဖခင်တယောက်အတွက် ဂွေးသွတ်၍ သွားစေရလောက်သော ကိစ္စပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ဆက်လက်ရေးသားရမည် ဆိုသော် ဖခင် ဖြစ်သူသည် ပထမတွင် ကြက်သေသေ၍ နေပြီးနောက် ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်း၏ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းများတွင် သွေးစသွေးနုများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ၎င်း၏ လည်ပင်းမှ သွေးစုတ်ယူကြောင်း အခိုင်လုံဆုံး သက်သေခံ တခု ဖြစ်နေပါသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများသည်ကား ဦးထင် ကျော် ထံ ကျွန်တော် လာရောက်၍ ဆေးရွေးတိုင်ပင်လိုသောကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ လင်ဖြစ်သူမှာ ယခု အခါ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ မယားဖြစ်သူမှာလည်း အခန်းထဲမှမထွက်ဘဲ ရှိနေ ပါသည်။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေရာ ကျွန်တော်ပါ 'သွေးစုတ် ကောင်း များ' အကြောင်းကိုပါ အဓိကအချက် ကဲ့သို့၎င်း၊ တကယ့်မှာဖြစ်အယျက်များ ကဲ့သို့၎င်း ကြားဘူးကြပါသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ ကိုယ်တွေ့မကြုံဘူးပါ။ ပြော၍ မယုံ နိုင်အောင်၊ အံ့သြ၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာကို မိတ်ဆွေကြီးတို့ ရသောအခါ နောက်တနေ့နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ပါမည်။

ကျေးဇူးတင်လျက်
ဦးမြတ်ကောင်း

မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်မောင်ကို ဘောလုံးပွဲတွင် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ တွေ့သွား၍ သိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့်သာ ဦးထင် ကျော် အား ကျွန်တော် ကိုယ်ကို ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ။

ကောင်း

“ဒီ ကိုမြတ်ကောင်းဆိုတဲ့လူ ကျွန်တော် အသိသားဘဲဗျ၊ စစ်မဖြစ်ခင် ကုန်းက ဘီအေအေ ပလေးယား တယောက်ဘဲ၊ ဟပ်ဘက်မှာ တော်တော် နာမည်ကြီးတဲ့ လူ တယောက် ပေါ့၊ သဘောလဲ အတော်ကောင်းတဲ့လူတယောက်ဘဲ၊ အခုဖြစ်ရတာ သူ့ မိတ်ဆွေတယောက်နဲ့တူပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို ကြိုက်လျက် ဦးခေါင်းကို အသာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကလေး....ကိုဘင်မောင်၊ သူ့ လိပ်စာအတိုင်းကြေးနန်းတစောင် အခုသွားရိုက်ဗျာ၊ ရေးရ မှာကတော့ ‘ခင်ဗျား၏အမှုကို ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံစစ်ဆေးပါမည်’ လို့ ရေးပြီး အောက်က ကျုပ်လက်မှတ် ထိုးလိုက်ပါ”

“ခင်ဗျာအမူဟုတ်လား....”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ရေးပါ။ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတာကတော့ မိမိ ကိုယ်တိုင်အတွက်လဲ အဆင်မသင့်တဲ့အခါ ကိုယ်စားလှယ် လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါဟာ အမူဘဲဗျ က... ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ပေတော့၊ နက်ဖြန်မနက်အထိတော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ဆိုင်းကြအုံးစို့။”

နောက်တနေ့နံနက် ၉ နာရီ၌ အချိန်မှန်ကန်စွာပင် ကျွန်တော်တို့၏ အခန်းတံခါးပွင့်လာ၍ ယခင်က နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမားဖြစ်ခဲ့ဘူးသူ ဦးကောင်းမြတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ လေရာ၊ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ဦးမြတ်ကောင်းကို မှတ်မိလိုက်၏။ မျက်နှာသွယ်ပြီးလျှင် တည့်မတ် ပြောစဉ်ကတည်းက ဦးမြတ်ကောင်း ကို ခိုင်ခံ့သော ကိုယ်ရှိကာ အစဉ်မပြတ် ခပ်ပြီးပြီး မျက်နှာ ထားတတ်သူဖြစ်၏။ ရွှေတန်းလူများ ယူလာသည့် ဘောလုံးကို ဖျက်ရာ၌ ပရိယာယ် များလှပြီးလျှင် အကျဉ်းအကြပ်နှင့်တွေ့က ‘ဂိုး’ကို အသက်နှင့်လဲ၍ ခုခံကာကွယ်နိုင်သော သတ္တိရှိသူဖြစ်လည်း နာမည် ကျော်ကြားခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော်မှာ သူကစားသော ပွဲပေါင်းများစွာကို ကြည့်ခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်သဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ သူဝင်လာသောအခါ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက သူကစားပုံများကို ကောင်းစွာ ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သို့သော် ယခုမူကား သူ၏မျက်နှာမှာ ရွှင်ပျသည့်လက္ခဏာဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ၊ သူ၏ တောင့်တင်း ပြောဆိုသော ကိုယ်သည် ခပ်ကွေးကွေးရှိနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ လက်ပြင်မှာ ရွှေသို့ မဆိုသလောက်ညွတ်ကာ ပါး နှင့် မျက်ကွင်း များသည် လည်း အတန်ငယ် ချောင်ကျနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

သူသည် ကျွန်တော် ကိုလမ်း၍ မြင်လိုက်လျှင်မြင်ချင်း....

“အလို.....ကိုတင်မောင်ပေါ့လား၊ ခင်ဗျားတော့ အရင်ရုပ်အတိုင်းဘဲဗျ၊ ကျုပ်ကတော့ သွားရလာရနဲ့ အလုပ်က ပင်ပန်း စိတ်ကလဲ....”

“ခင်ဗျားလဲ အရင်အတိုင်းလိုလိုပါဘဲဗျာ၊ ဟော....ဦးထင်ကျော်လာပြီ”

ဦးထင်ကျော်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ၍ သူ၏အလုပ်စားပွဲတွင် သွားရောက် ထိုင်လေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘောလုံးသမားဟောင်းကြီး ဦးမြတ်ကောင်းနှင့် ဦးထင်ကျော်အား မိတ်ဆက် ပေးလိုက်၏။ သူသည် ဦးထင်ကျော်အား အတန်ငယ် ဦးညွတ်လိုက်ပြီး နောက် ဦးထင်ကျော် ညွှန်ပြသော ဧကရာဇ်ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ကောင်း။ ။ဦးထင်ကျော် ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်း ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုလို ဦးထင်ကျော်နဲ့ နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့မှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် ပွင့်ပြောပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ့ ကိုယ်စားလှယ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စက ကျွန်တော် ကိစ္စပါဘဲ”

ကျော်။ ။“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ဆက်ဆံယင် ရိုးရိုးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံယင် အကောင်းဆုံးဘဲ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုကိစ္စက မိန်းမရွဲကိစ္စဘဲခင်ဗျ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမကို ကူညီဘို့၊ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဘို့ ဝတ္တရားရှိတယ် မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးခင်ဗျ၊ အခု ဖြစ်ပျက်တာကို အကြောင်းပြပြီး ရဲဘက်ကို တိုင်လို့လဲ ဖြစ် နိုင် တဲ့ ကိစ္စ

မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ရူးတာများလား မပြောတတ်ပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ ပတ်သက်တာကတော့ သွေးနဲ့ပတ်သက်တာဘဲခင်ဗျ၊ ဒါနဲ့ တဆိတ် ကျွန်တော်မေးရအုံးမယ်၊ ဦးထင်ကျော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံမှာ အခုလို အမှုမျိုးတွေဘူးပါသလားခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ကို တဆိတ်အကြံလေးများ ပေးပါအုံး၊ ကျွန်တော်တော့ ထပ်မြေ့ကိုက်နေပြီ”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မငြိမ်မသက် ရှိနေရှာ၏။ ကာယဗလသမား ဘောသမားတယောက်ပင် ဖြစ်ပါလျက် အားငယ်သော မိန်းကလေးတယောက်၏ အမူအရာမျိုးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တာပေါ့ ဦးမြတ်ကောင်း၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ကျုပ်မေးတာကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ဖြေစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်ဥာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ခင်ဗျာ့ကို ကူညီဘိတာဝန် ယူပါတယ်၊ အဖြေမှန်ကိုလဲ မချ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ပထမ ကျုပ်မေးချင်တာက ခင်ဗျား အခု ဘာလုပ်ပြီလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျာ့မိန်းမဟာ ကလေးတွေအနားမှာ အခုရှိသလား”

“ကျွန်တော်ပြောပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ကိစ္စကတော့ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စဘဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မိန်းမဟာ ရုပ်လဲလှတယ်၊ လိမ်လဲလိမ္မာတယ်၊ တကယ်စုံမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတယောက်ပါဘဲခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားကို ချစ်ခင်တဲ့နေရာမှာလဲ မိန်းမတယောက် အနေနဲ့ လင်ယောက်ျားကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ ဝမ်းထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျွန်တော်ကို ချစ်ရှာပါတယ်။ အခုဒီဟာကို ကျွန်တော်ကတွေ့သွားတော့ သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ချက်ချင်းလမ်းပြတ် သလိုဖြစ်သွားတာပါဘဲ၊ အခုကျွန်တော် ကိုစကားတောင် မပြောတော့ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောဆို အပြစ်ဘင်တာတွေကို တခွန်းမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေတော့တာပါဘဲ။ ဒီနောက် ကျွန်တော် ကို အတွေ့မခံတော့ဘဲ သူ့အခန်းကလေးထဲပြေးဝင် ပြီး အထဲက သေ့ခတ်ထားတော့တာပါဘဲခင်ဗျ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်တော့ဘူးခင်ဗျ၊ သူ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက သူ့အတွက်ပါလာတဲ့ မပြုံး ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတယောက်ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ အိမ်ဖော်ဆိုပေမယ့် မိတ်ဆွေလို့ ညီမအရင်းလို့ သူတို့ချင်းချစ်ကြပါတယ်၊ အခုတော့ အခန်းထဲကတောင် မထွက်တော့ဘဲ အဲဒီမပြုံးကဘဲ ထမင်းကို သူ့အခန်းထဲပို့ ပေးရတယ်ခင်ဗျ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေပါသေးခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ကလေးအတွက်တော့ အခုလောလောဆယ်ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးဆိုပါတော့”
“ဟုတ်ကဲ့၊ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကလေးထိန်းတဲ့မိန်းမ မစုဆိုတာက အင်မတန်စိတ်ချရတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ပါ၊ ကလေးကိုသူ့ ရင်သွေးအရင်းလို ချစ်ပြီး၊ နေ့ရောညရော သူဘဲစောင့်ရှောက် နေပါတယ်”

“ဪ...ဒါနဲ့ပြောရအုံးမယ်၊ ကျွန်တော် သားအကြီး ဒုက္ခိတကလေး မောင်ထွေး အတွက်တော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ မောင်ထွေးဆိုတာက ကျွန်တော်ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ပါတဲ့ ကျွန်တော် သားအကြီးလေးပါဘဲ ဦးထင်ကျော်၊ ဒီသူငယ်ကို ကျွန်တော့်မိန်းမကရိုက်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီခင်ဗျ”

“နို့ ပေးမယ်၊ ဒက်ရာတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရဘူးမဟုတ်လား”

“မရပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခိုက်တာကတော့ သဲသဲမဲမဲခိုက်တာပါဘဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီသင်္ဃာတန် မစွမ်း မသန်ကလေးဆိုတော့ သူ့အတွက်ပိုပြီး ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ အခုလို မစွမ်းမသန်ဆိုတော့ ဘယ်သူဘဲမြင်မြင် သူ့ကိုသနားတဲ့လူချည်းဘဲ။ ငယ်ငယ်က လေ့ကျားပေတက လိမ့်ကျတာနဲ့ကျောရိုး ဟာ နံနံကောက်သွားပြီး ခါးကလေးတဖက်စောင်းသွားရတာတယ်ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ ဝမ်းထဲသဘော ကတော့ အင်မတန်ကောင်းပြီး သူများကိုချစ်တတ်ခင်တတ်ရွာပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုမီးညှို့လိုက်ပြီးလျှင် ယမန်နေ့က ဦးမြတ်ကောင်းထံမှရသော စာကို တဖန်ပြန်၍ဖတ်ရှုလျက်နေ၏။

ကျော်။ ။ “ဦးမြတ်ကောင်းတို့အိမ်မှာ အိမ်သူအိမ်သားတွေက ဘယ်သူတွေလဲခင်ဗျာ”
ကောင်း။ ။ “အိမ်မှာတောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့ မောင်အုံးမောင်ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိပ်တယ်။ ဒီနောက် ကျွန်တော် မိန်းမရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော် သားအကြီးကလေး မောင်ထွေးရယ်၊ ပြီးတော့ နို့စို့ကလေးရယ်၊ အိမ်ဖော်မပြုံး၊ ပြီးတော့ ခလေးထိန်းတဲ့မစု၊ အဲဒါ အားလုံးပါဘဲခင်ဗျာ”

“လက်ထပ်တုန်းက ခင်ဗျားမိန်းမကို ဦးမြတ်ကောင်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးမသိဘူးဆိုပါတော့”

“မုန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူနဲ့တလလောက်သိကျွမ်းပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီအိမ်ဖော်မပြုံးကိုတာက ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့နေလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိပါပြီခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမိန်းမအကြောင်းကို မပြုံးက ခင်ဗျားထက် ပိုသိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆိုနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်တရွက်ပေါ်တွင် တစုံတရာရေးမှတ်လိုက်၏။

ကျော်။ ။ “ကဲလေ ... ကျုပ်တို့လာကြည့်ပါမယ်၊ အမှုက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုတော့ အိမ်ကိုလာကြည့်မှလဲဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားမိန်းမက အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့လာလို့ အနှောင့်အရှက်မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်အမှုအရာဖြင့် ထိုအခါမှ...

“ဟင်း”ကနဲ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်နိုင်တော့၏။

“ဘာအနှောင့်အယှက်မှမဖြစ်ပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ အချိန်မရွေးလာနိုင်ပါတယ်၊ အင်းစိန်ကို ပြေးတဲ့ လော်ကယ်ကလေးတွေလဲ အချိန်မရွေးဆိုသလို ရှိနေပါတယ်”

“အင်း...လာနိုင်ပါတယ်၊ အခုတလော အမှုကလဲ နံနံပါးနေတော့ ဦးမြတ်ကောင်းကိစ္စကို ကြီးကြီးစားစားနဲ့ အချိန်ပြည့်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ...ကိုတင်မောင်၊ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့မဟုတ်လားဗျာ၊ အဆင်သင့်ဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ အားတယ်၊ နက်ဖြန်မနက် ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ် ဦးမြတ်ကောင်းရေ၊ စောင့်သာနေပေတော့၊ အမှုကို မစခင် အချက်ကလေးတချက်နဲ့ချက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားစေချင်တယ်”

“ဪ...ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမက ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို နာကျင်အောင်လုပ်တယ် နော်...”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းပါဘဲ”

“နို့ပေမယ့် လုပ်ပုံကိုင်ပုံချင်းကတော့ တမျိုးစီနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သားအကြီးကလေးကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒုတ်နဲ့ တခါရိုက်တယ်၊ တခါတော့ လက်နဲ့ ပြေးပြင်းထန်ထန် ရိုက်ပါတယ်”

“သူ့ဘာကြောင့် ဒီလိုရိုက်တယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားကို ရှင်းမပြဘူးလား”

“မပြပါဘူးခင်ဗျာ၊ မုန်းလို့ရိုက်တယ်ပြောတာဘဲ၊ အဲဒီလိုတော့ ထပ်ကာထပ်ကာပြောတယ်ခင်ဗျ”

“အင်း...ဒီလိုမျိုးဆိုတာက မိသွေးများမှာ ခွဲနေတတ်တဲ့ စိတ်တမျိုးပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မိန်းမဟာ မနာလိုစိတ်ရှိတတ်သလား”

“ရှိတတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ မနာလိုတာမှ သိပ်မနာလိုတတ်တာဘဲ၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာယင် သူများထက်တောင်ကဲတဲ့ မိန်းမတယောက်ခင်ဗျ”

“ကျုပ်သိရသလောက် ခင်ဗျားသားအကြီးကလေး မောင်တေးက အသက် ၁၅ နှစ်ရှိပြီ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါမသန်စွမ်းသလောက် ဝမ်းထဲက စိတ်ကကောင်းတယ်၊ လိမ္မာတယ်၊ အဖေကိုလဲ အင်မတန်ချစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဦးမြတ်ကောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူ့ မိသွေးနဲ့မောင်တေးနဲ့ တခြားအချိန်တွေမှာကော သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဘဲလား”

“သူတို့ချင်း မတည့်ပါဘူးခင်ဗျား၊ တယောက်နဲ့တယောက် အချစ်စိတ်ဆိုလို့ နဲ့နဲကလေးမှ မရှိကြပါဘူး”

“နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီသူငယ်ဟာ အင်မတန်ချစ်တတ်ခင်တတ် ရှိတယ်ဆို”

“ကျွန်တော် ကိုချစ်တာကတော့ သားနဲ့အဖေချစ်တဲ့အချစ်မျိုးထဲမှာ အဖေကို သူ့လောက် ချစ်တဲ့သား ဘယ်မှာမှမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ သူ့အသက်ပါဘဲ၊ သူ့အသက် ဟာလဲ ကျွန်တော့်အသက်ပါဘဲ ဒီလောက်ဘဲကျွန်တော်တို့သားအဖ ချစ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောသမျှ ကျွန်တော်ခိုင်းသမျှ သူ့လုပ်ပါတယ်”

ဤနေရာတွင် ဦးထင်ကျော်သည် စာရက်ပေါ်၌ တစုံတရာရေးမှတ်လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဆေးတံကိုဆေးထပ်၍ဖြည့်ကာ မျက်စိများကို ခပ်မှေးမှေးထားယင်း အတန်ကြာစဉ်းစား လျက်ရှိလေသည်။

ကျော်။ “အင်း...ခင်ဗျား ဒုတိယအိမ်ထောင်မပြုခင် ခင်ဗျားနဲ့ဒီကလေးနဲ့တော့ အင်မတန် ကို ချစ်ခင်ကြတယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်း...ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ သူ့အမေကိုချစ်ရမဲ့ အချစ်ပါစေပြီး ခင်ဗျားတယောက်ထဲ ကိုချည်း သူ့ကချစ်နေရတာကိုးဗျ”

“ဒီအတိုင်းပါဘဲခင်ဗျား”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီသူငယ်က အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာဘဲ၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကျုပ် သိချင်တာ တချက်ရှိပါသေးတယ်၊ နို့စို့ကလေးကို သွေးစုတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်နဲ့ ခင်ဗျားသား အကြီးကို ခင်ဗျားမိန်းမကရိုက်သတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်နဲ့ တချိန်ထဲမှာဖြစ်သလား”

“ပထမအကြိမ်မှာတော့ တချိန်ထဲမှာဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် မိန်းမဟာရွေးယူရင်း သလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ နို့စို့ကလေးကို ဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့နောက် မောင်ထွေးကိုပါ ဆက်ပြီး မဲရိုက်တော့သလား မပြောတတ်ပါဘူး ဦးထင်ကျော်ရယ်၊ ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ မောင်ထွေး တယောက်ဘဲ အရိုက်ခံရတယ်ခင်ဗျား၊ နို့စို့ကလေးအကြောင်းကိုတော့ မစုကဘာမှမပြောဘူး”

“အဲဒါဟာ ပြဿနာဘဲ ဦးမြတ်ကောင်း”

“ဦးထင်ကျော်ပြောတာ ကျွန်တော်နားမရှင်းသေးပါဘူးခင်ဗျား”

“မရှင်းဘူးဆိုတာလဲဟုတ်တာဘဲ၊ ယထာဘူတနည်းနဲ့ ကြံဆလိုရတဲ့အတွေးအခေါ်တွေဟာ အချိန်ကိုလဲစောင့်ရတယ်၊ ပိုပြီးသိမဲ့အသိဉာဏ်ကိုလဲစောင့်ရမယ်၊ ဒီလိုမှ ရှင်းလင်းသွားတာကိုးဗျား၊ ကျုပ်က လူတမျိုးဘဲဦးမြတ်ကောင်းရဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ဟာ ခိုင်လုံပြီး အပြီးသတ်တဲ့ အခါမှ ကျုပ်ကဖွင့်ပြောချင်တယ်။ ဟောဒီကခင်ဗျားမိတ်ဆွေကိုတင်မောင်ကကျုပ်ရဲ့ သိပ္ပံ ကျကျ ကြံဆချက်တွေကိုတောင် သူ့ဝတ္ထုထဲထည့်ပြီး ရေးနေသေးတာဘဲ၊ အင်းလေ-အခုအခြေအနေအရ ဆိုယင် ခင်ဗျားကိစ္စဟာ မရှင်းလင်းနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ကဲ...ကဲ... နက်ပြန်မနက် ၈ နာရီလောက်သာ ခင်ဗျားအိမ်ကစောင့်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

အတော်ပင် ချမ်းအေးသောနတ်တော်လ နံနက်ခင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်စောစောအိပ်ယာမှထပြီးလျှင်လဘက်ရည်များကို ကဗျာကရာသောက်ပြီးနောက် ဘူတာရုံကြီးသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ ဘူတာရုံအတွင်းစင်္ကြံသို့ရောက်၍ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း အင်းစိန်ဘက်သို့ထွက်သောလော်ကယ် ရထားပေါ်မှဒုတိယတန်း တွဲတတွဲပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြ လေသည်။

၈ နာရီမထိုးမီ ၁၅ မိနစ်ခန့် အချိန်တွင် အင်းစိန် ဘူတာရုံသို့ ရထားဆိုက်၍ ကျွန်တော် တို့လည်း တက္ကစိတစီးဖြင့် ဦးမြတ်ကောင်းပေးသောလိပ်စာအတိုင်း မောင်းနှင်စေရာ ၁၀ မိနစ်ခန့် မောင်းမိသောအခါ လမ်း ကျဉ်း တခုကို ကွေ့၍ တဖာလုံခန့်မျှ ဆက်လက် သွားမိသောအခါ ဦးမြတ်ကောင်း၏အိမ်သို့ ချောမောစွာရောက်ရှိလေ၏။

ဦးမြတ်ကောင်း၏အိမ်မှာ မြဲကြီးတခြံအတွင်းတွင် ထီးထီးတည်ရှိလျက်ရှိသော အိမ်အိုကြီး တလုံးဖြစ်၍ အချို့နေရာများ၌ အတန်ငယ် ယိမ်းယိုင်လျက်ပင်နေလေပြီ။ သို့သော် အချို့နေရာ များတွင် သပ်ယပ်စွာ အသစ်မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်၍ ရွေးမှုအတိုင်း ထူထဲခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ဦးမြတ်ကောင်းသည် အိမ်ခြံဝမှပင် ကျွန်တော်တို့အားဆီးကြိုလျက်ရှိနေသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ဝင်မိသောအခါ ရွေးဆံသော အိမ်ကြီးနှင့် တကွ ဆောက်လုပ်တည်ထားပုံကိုတွေ့မြင်ကြရပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏နှာခေါင်း၌ ဟောင်းနွမ်းဆွေး မြေသည့် အနံ့အသက်များကိုပင် ခံစားမိသကဲ့သို့ထင်မိ၏။

အလယ်ခန်းဖြစ်သော ညှော်ခန်းမှာ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတခန်းဖြစ်၍ ဦးမြတ်ကောင်းသည် ထိုအခန်းကျယ်ကြီး၌ပင် ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ညှော်ခံ လေသည်။ အခန်းကြီး၏ မျက်နှာစာနံရံမှာ ဆေးသုတ်ထားသဖြင့် အတော်အတန်သစ်လွင်လျက် ရှိနေ၏။ ယင်းနံရံ၏အောက်ပိုင်းမှာ အပြာနုရောင် ဆေးသုတ်ထား၍ ယခုခေတ်ပန်းချီကျော်တို့၏ ရေဆေးကားချပ်ကြီးများကိုချိတ်ဆွဲထား၏။ နံရံအထက်ပိုင်းကိုမူ အစိမ်းနုရောင်သုတ်ထားပြီးလျှင် အများအားဖြင့် ဂွမ်းလူမျိုးတို့အသုံးပြုလေ့ရှိသော အိုးစည်ဗူးမောင်းအချို့နှင့် လှံ့ရှည်ကြီးများ၊ ဓားအမျိုးမျိုးများ၊ လင်းလေး၊ ဒူးလေးနှင့် များတံအမျိုးမျိုးများ၊ ငှက်မွတ်ပြောင်းစသည့် ရွေးဟောင်းလက်နက်များ စသည်တို့ကို အလှအပ စီကာစဉ်ကာ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုမြင်ရ၏။

ထိုရွေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် လက်နက်ကိရိယာတို့မှာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အတန်ငယ် စိတ်ဝင်စားချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဆိုသော ဂွမ်းစပ်အမျိုးသမီး (ဦးမြတ်ကောင်း၏ဇနီး) ဘက်မှ ပါလာဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ဂွမ်းလူမျိုးများ ယခင်က အသုံးပြုလေ့ရှိခဲ့ သောလက်နက်ဆန်းများကို အတန်ငယ်ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် “အလို.... ဘာလဲဗျ” ဟုပြောကာ ဦးထင်ကျော်သည် အတန်ငယ် လန့်၍သွားသကဲ့သို့ ခြေတလှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အခန်းထောင့်တထောင့်ရှိ သေတ္တာတလုံးထဲမှ ခွေးကလေးတကောင်သည် ဂုတ်တရက်ခုန်ထွက် လာပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်၏ခြေထောက်များကိုပုတ်တိုက်သွားကာ ၎င်း၏သခင် ဦးမြတ်ကောင်း ရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်မှ ချ၍ထားသော ဦးမြတ်ကောင်း၏ လက် တဘက်ကို လျှာဖြင့် ယက်၍နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ခွေးကလေးမှာ မွေးရှည်စပင်နီယယ်ခွေးကလေး ဖြစ်၍ နောက်ခြေနှစ်ဘက်မှာ ဒဗ္ဗတ်ဆွဲ၍နေသဖြင့် အမြီးမှာကြမ်းပြင်နှင့်ထိနေပြီးလျှင် အတော် ခဲယဉ်းစွာသွားရရှာ၏။

“အလို... ဦးထင်ကျော် ဘာဖြစ်တာလဲခင်ဗျ”

“ခွေးကလေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ ဦးမြတ်ကောင်းရဲ့”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ လူမှာတော့ လေဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ တိရစ္ဆာန်လေဖြတ်ထောင့်လို့ထင်တာပါဘဲ၊ နို့ပေမယ် တခါတခါလဲ ခြေထောက်တဘက် နှိပ်နှင်း နေတာကလွဲပြီး ကောင်းချင်ကောင်းသွားတယ်ခင်ဗျ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကဲ့၊ ပြုလား”

ခွေးဖြူကလေးသည် သခင်၏ လက် ကို လျှာဖြင့် လျက်နေရာမှ အမြီးကလေးကိုမလှုပ်နိုင် လှုပ်နိုင် ဝှေ့ရမ်းလိုက်၏။ သနားဘွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ပြောနေ သည်ကို သိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အား တဦးစီ ကြည့် လျက်ရှိ နေ လေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် အတန်ငယ် စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးမြတ်ကောင်းရဲ့၊ ဂျာဘရက် ဖြစ်သွားတာလား”

“တညထဲမှာ ဖြစ်သွားတာပါဘဲခင်ဗျာ”

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၄ လလောက် ရှိချော့မယ်ခင်ဗျ”

“အတော်ဆန်းတာဘဲ၊ စဉ်းစားစရာလဲရှိတယ်”

“ဘယ်လိုသဘောရလို့ပါလဲ ဦးထင်ကျော်”

“ကျုပ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ထောက်ခံတဲ့အချက် တချက်ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်နဲ့ ဘယ်လိုထောက်ခံပုံလဲ ဦးထင်ကျော်၊ ဦးထင် ကျော် မှာ တော့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပြဿနာတခုကို ရှင်းလင်းအောင် အဖြေရှာနေတာဘဲ၊ ကျွန်တော် မှာတော့ အခု ဖြစ်တဲ့ကိစ္စဟာ သေရေး ရှင်ရေးပါဘဲ ဦး ထင် ကျော်၊ ကျွန် တော် မိန်း မဟာ လူသတ်သမား တယောက်ရယ်လို့ အစွပ်စွဲခံနေရပြီး ကျွန်တော့ ကလေးကိုလဲ အမြဲတမ်းစိုးရိမ်နေရတယ်၊ ဒီတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမထားပါနဲ့ ဦးထင်ကျော်၊ ကျွန်တော် ကိစ္စဟာ အင်မတန် အင်မတန် အရေး ကြီးနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

အားကစားသမားကြီး ဦးမြတ်ကောင်းမှာ မျက်နှာငယ် ကလေး ဖြင့် အကယ်ပင်တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍နေရှာ၏။ သို့နှင့် ဦးထင်ကျော်လည်း အားပေးသည့် အနေဖြင့် ဦးမြတ်ကောင်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တဘက်ကို အသာအယာတင်ထားလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ဦးမြတ်ကောင်း၊ ခင်ဗျာပြဿနာကို ဘယ်လိုဘဲရှင်းလို့ရရ၊ ခင်ဗျားကို တနည်းနည်း နဲ့တော့ ထိခိုက်ချင်သလို ထိခိုက်မယ်၊ ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှလဲ ဆောင်ရွက်မှာဘဲ၊ အခုပြောမယ်ဆို ပြောနိုင်တယ်ထားတော့၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ဒီအိမ်က ထွက်မသွားခင် တိကျမှန်ကန်တာကိုတော့ရလိမ့် မယ်လို့မျှော်လင့်တယ်”

“ဘုရားသခင်မလို့ ရ ပါစေ ဦးထင် ကျော်၊ ကဲ....ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုကြပါမိတ်ဆွေတို့၊ အိမ်ပေါ်တဆိတ်တက်ပြီး ကျွန်တော် မိန်းမကို ကြည့်လိုက်ပါရစေအုံး ခင်ဗျာ....”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် အ ပေါ်ထပ် သို့ လှေ ကား မှ ပြေးတက်သွားပြီးနောက် ခေတ္တမျှ ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း အခန်းနံရံ တွင်ချိတ်ဆဲထားသည့် လက်နက်များထဲမှ အချို့ကို ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုကာ လေ့လာလျက်ရှိလေ၏။ အိမ်ပေါ်မှ ဦးမြတ်ကောင်း ပြန်ဆင်း လာသောအခါ ၎င်း၏မျက်နှာကိုမြင်ရမှီနှင့် လူမမာမှာ တစုံတရာတိုးတက်မှုမရှိကြောင်းကျွန်ုပ်တို့ သိခဲ့လေပြီ။ သူ့နောက်မှ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူစပ်စပ် အမျိုးသမီးတယောက်တို့ ပါလာရာ ဦးမြတ်ကောင်းသည် မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်၍...

“ဟဲ့...မပြုံး၊ ကော်ဖီနှင့်မုန့် နှင့်သခင်မအတွက် ပြင်ပြီးပြီဟုတ်လား၊ သွားတိုက်ချေလေ၊ ဘာမဆို သူကလိုချင်တာရှိယင် ငါ့ကို ပြောမနေနဲ့၊ ပေးသာပေးလိုက်”

“အမာ အတော်ဖျားနေတယ် အကိုကြီးရဲ့၊ ဘာ အစာမှလဲ မတောင်းဘူး၊ ကော်ဖီလဲ မသောက်ဘူးတဲ့၊ ဆရာဝန်ခေါ်ဘို့ ကောင်းပါတယ် အကိုကြီးရယ်၊ ဒီလို ပစ် ထား သို့ မပြစ် ပါဘူး”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် အကူအညီတောင်းသည့်မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍...

“ကဲ...ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားက လူနာအကဲလဲ ခတ်တတ်တယ်၊ ဧရာဝတီအကြောင်းလဲ နဲ့ပီးပီး ခေါက်မိပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘဲဆရာဝန်လုပ်ပြီးအကဲခတ်ချေစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ချင်းတက်သွားယင် မကောင်းဘူးထင်တယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ဖော်ဆိုသူ မပြုံးနောက်မှ လိုက်ပါသွားရာ ဦးမြတ်ကောင်းလည်း ကျွန်တော် နောက်မှ ကပ်၍ ပါလာလေသည်။ ဦးမြတ်ကောင်း၏ ဇနီးနေသော အခန်းမှာ လှေကားနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ခြေရင်းဘက် အခန်းစာခန်းဖြစ်၍ မပြုံးသည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီးနောက် ခြေဖျားထောက်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ခြေ ကို ခပ် ဖော့ ဖော့ နင်း ပြီး လျှင် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

ဖြူစင်သော အိပ်ရာခင်းများ ခင်းထားသည့် အခန်းထောင့်ရှိ တယောက်အိပ် ကုတင် တလုံးပေါ်၌ကား ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ် လှပသော အမျိုးသမီးတယောက်သည် ခပ်စောင်းစောင်း လဲလျောင်း၍နေပြီးလျှင် အဖျားတက်နေသည့် ဟန်ဖြင့် အတန်ငယ်ညည်းညူလျက် ရှိ၏။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးထားရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဖြူနုသောအသားကို နောက်ခံ ထားလျက် ၎င်း၏ နက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးများမှာ ကြောက်ရွံ့နေဟန် ရှိသော်လည်း တင်တယ် လှပ၍ ကျက်သရေရှိလှပေ၏။ ကျွန်တော် အား မြင်သွားသောအခါ သူ့စိမ်းတယောက်ဖြစ်မှန်း သိသည်နှင့် အတန်ငယ် အားတက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အားပေးစကားပြောကာ အမျိုးသမီးထံ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက် သွေးများစမ်းကြည့်၏။ ကိုယ်ပူမပူကို ၎င်း၏ နဖူးပြင်တွင် လက်တင်၍ ကြည့်၏။ အတန်ငယ် အပူရှိန်ရှိသော်လည်း အဖျားမှာ မပြင်းထန်လှချေ။ ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသလောက် အဖျားမှာ မဆိုသလောက်သာရှိ၍၊ စိတ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ခြင်းဒဏ်ကို ခံနေရကြောင်း ကောင်းစွာထင်ရှား လေသည်။

မပြုံးက ကျွန်တော် အနီးသို့ကပ်၍....

“ဒီလိုချည်း ဘာမှ အစာမစားဘဲ၊ ဟိုဘက်ပြောင်းလိုက် ဒီဘက်ပြောင်းလိုက်နဲ့နေတာ နှစ်ရက် ရှိသွားပြီဆရာ၊ စိုးရိမ်ရသလားဟင်”

ကျွန်တော်က တီးတိုးလေသံဖြင့်....

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ စိတ်မချမ်းသာလို့ ဖြစ်တဲ့ ဧရာဝတီ”

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် နီကနဲ သွေးရောင်များ လွှမ်းသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်အား ဖျပ်ကနဲလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြည့်လင် အေးမြသော အသံဖြင့်....

“ကျွန်မယောက်ျား ဘယ်မှာလဲရှင်”

“အောက်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျာ့ကို သိပ်တွေ့ချင် နေပါတယ်”

“ဟင်္တင်အင်း.... ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့မျက်နှာကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး”

အမျိုးသမီးသည် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆက်လက်၍....

“သရဲသဘက်နဲ့ တူတဲ့လူ၊ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့တူတဲ့လူ၊ သွား....သွား၊ ငါ့အနား မလာနဲ့၊ မကပ်နဲ့၊ မကပ်နဲ့၊ မကပ်နဲ့ဆို မကပ်နဲ့”

ဟု မျက်လုံးများကို မိုတ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်ဘာများ ကူညီနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“မကူညီနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ မကူနိုင်ဘူး၊ အားလုံး ကိစ္စချောပြီ၊ ပျက်စီးပြီ၊ ဒီမကောင်းဆိုးဝါး သရဲသဘက်....”

အမျိုးသမီးသည် ဤကဲ့သို့ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်လျက် ရှိလေရာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ဦးမြတ်ကောင်အား အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ဆိုးရွားသော အမည်များဖြင့် ခေါ်ကာ စွပ်စွဲနိုင်လေသနည်းဟု စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးအား....

“ခင်ဗျားခင်ပွန်းသည် ဦးမြတ်ကောင်းဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ကာ ကာချစ်တဲ့ လူတယောက်ပါခင်ဗျာ၊ အခုလို ခင်ဗျားဖြစ်နေတာကို သူဟာ မကြည့်ရက်သလောက်ပါဘဲ”

အမျိုးသမီးသည် လှပသောမျက်လုံးကြီးများကိုဖွင့်ကာ ကျွန်တော်အား တဖန်ကြည့်လိုက် ပြန်၏။

“ကျွန်မကို သူက ချစ်သတဲ့သား ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒို့ပေမဲ့ ကျွန်မကကော သူ့ကို မချစ်ဘူး လားရှင်....သူ့အသက်မှာကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်နိုင်လို့ ကျွန်မအသက်နဲ့လဲတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလောက်ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့တောင် သူက ကျွန်မကို ဒီလို ပြောရသလားရှင်”

“သူဟာ ခင်ဗျားအတွက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေတာပါခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

“နားမလည်ဘူးထားပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မကိုတော့ ယုံကြည်ရမယ် မဟုတ်လားရှင်”

“ဒါဖြင့် တဆိတ်လောက်သနဲ့ အတွေ့ခံလိုက်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကြား ထဲက ပြောရတာပါ”

“ဟင်္တင်....အင်း....ဟင်္တင်....အင်း....သူပြောလိုက်တဲ့ နှစ်နှစ်နာနာ စကားလုံးတွေကို ကျွန်မ ဘယ်ခဏမှာမှ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ သူနဲ့လဲ အတွေ့မခံချင်ဘူး၊ သူ့မျက်နှာလဲ ကျွန်မ မကြည့် ချင်ဘူး၊ ကဲ....ရှင်သွားပါတော့၊ ကျွန်မအတွက် ရှင်ဘာမှ တတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကလေးကိုကျွန်မ ကြည့်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါဘဲ ပြောလိုက်ပါတော့ ရှင်သွားပါတော့”

ဦးမြတ်ကောင်းဇနီး အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာကို အခန်းနံရံဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်ရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ လှပသော မျက်လုံးကြီးများကို နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ချေ။

ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ရာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ဦးမြတ်ကောင်း တို့ မှာ ညှော်ခန်းတွင် စကားပြောလျက် ရှိနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ဦးမြတ်ကောင်းအား အကျိုး အကြောင်း ပြန်ပြောရာ ဦးမြတ်ကောင်းလည်း ကျွန်တော်ပြောသမျှကို ငေးမော နားထောင်လျက် ရှိလေသည်။

ကောင်း။ “ကလေးကို ကျုပ်ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူ့ဆီကို ပို့နိုင်မှလဲ ကိုတင်မောင်၊ ငြုန်းကန်သူ စိတ်ဖောက်ပြန်လာမယ် မလာဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ သူဟာ အိပ်ရာက ရုတ်တရက်ထပြီး ကလေးနဲ့ဘေးကလာတဲ့အခါ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးစသွေးနုတွေ မြင်ရတာ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်မလဲ ကိုတင်မောင်၊ ကလေးဟာ မစုလက်ထဲမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေမြဲတိုင်းနေပါစေ”

ထိုအချိန်၌ နောက်ဖေး မီးဖိုဘက်မှ တံခါးတခု ပွင့်လာပြီးလျှင် လူရွယ်တယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် လာက်ရည်နှင့် မုန့်များကို လာရောက်ချပေးလေသည်။ ထိုလူရွယ်နောက်မှ အသက် ၁၅နှစ်၊ ၁၆ နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ သူငယ်တယောက် လိုက်ပါလာပြီးလျှင် ဦးမြတ်ကောင်းဆီသို့ ပြေးလာကာ ဦးမြတ်ကောင်း၏ လည်ပင်းကို တခါတည်းဖက်၍ ဟီးလေးခိုလျက် ရှိလေ၏။ သူငယ် လေး၏ မျက်နှာမှာ ဦးမြတ်ကောင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသော်လည်း ဦးမြတ်ကောင်းကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းမရှိဘဲ၊ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ နဂိုဒေါသဖြင့်၎င်း၊ ဖခင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသော စိတ်ဖြင့်၎င်း အစိုးအလျှံများ ထွက်နေဘိသကဲ့သို့ တောက်ပလျက် ရှိနေလေသည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးဘူးလားလို့၊ ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော် လာကြိုမှာပေါ့”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် သူငယ်၏လက်မှားကို အသာအယာဖြုတ်၍ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက်....

“ပြန်လာမှာပေါ့သားရယ်၊ဟောဒီက စုံထောက်ဦးထင်ကျော်တို့ စာရေးဆရာ ကိုတင်မောင်တို့ လာမယ်ဆိုလို့ ခြံပေါက်က ဖေဖေထွက်ပြီး ကြိုနေတာသားရဲ့”

“စုံထောက်ဦးထင်ကျော် ဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွယ်”

သူငယ်သည် ကျွန်တော်နှင့်ဦးထင်ကျော်တို့အား လှည့်စီစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာကျွန်တော် နှင့် ပျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့အား မုန်းတီးသည့်အမူအယာမျိုးပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါဦးထင်ကျော်က ဦးမြတ်ကောင်းအား....

“ဒါထက် ခင်ဗျားသားအငယ်ကကောဗျ၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်တို့ရောက်တဲ့အခိုက် ကြည့်ရ အောင်လားဗျာ”

“ကဲ...မောင်ထွေး၊ နောက်ဖေးခန်းသွားပြီး မပုကိုခေါ်လိုက်စမ်းကွယ်၊ ကလေးပါချိမ်းလို့ ပြောလိုက်ဟေ့”

သူငယ်ကလေးသည် အတန်ငယ်ခြေတဖက်ဆာလျက် ခါးကလေးခပ်လိမ်လိမ်ဖြင့် ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီပြန်၍ရောက်လာလေ၏။ သူ့နောက်မှ အရပ်ပုပုပြတ်ပြတ်မိန်းမတယောက်သည် အခါလည်အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးတယောက်ကိုချီကာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ကလေးမှာယောက်ျားကလေးဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ကလေးတယောက်ကဲ့သို့ ပြူဆွတ်သောအသားရှိပြီးလျှင် နုနယ် ဖောင်းအိသောပါးကလေးများမှာ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆီပွင့်ကဲ့သို့ ချောမွတ်လျက်ရှိ၏။ အပြာနုရောင် ဖလန်နယ် ဂါဝန်ကလေးကို ဝတ်ပေးထားသဖြင့် အလွန်ပင်ချစ်စဖွယ်ကောင်းလေသည်။ ဦးမြတ်ကောင်းသည် ကလေးထိန်းမစုလက်ထဲမှ ကလေးကို လှမ်းယူ ချီပွေ့ပြီးလျှင် တချက် နှမ်းရွပ်လိုက်၏။ ကလေးသည် မျက်နှာစိမ်းများပြစ်သော ကျွန်တော်တို့အားခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေပြီးနောက် ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာကလေး မဲ့၍သွားပြီးလျှင် သူ၏ဖခင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။ ကလေးမုန်းတတ်သော ဦးထင်ကျော်သည်ပင် တုပ်တုပ်ခဲခဲရှိသည့် ကလေး၏လက်တဘက်ကို ခပ်သာသာ ဖျပ်ညှပ်လိုက်လေသည်။

ဦးမြတ်ကောင်းသည် ကလေး၏လည်ပင်းတွင် သွေးစွန်းနေသည့်ဝှမ်းစကလေး ကပ်ထားသောနေရာကိုကြည့်လျက်....

“ဒီလောက်နုနုနယ်နယ်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးတယောက်ကို နာကျင်အောင် လုပ်တာများ အံ့ဩပါရဲ့ဗျာ၊ အသဲနုလုံးမှရှိပါလေစေပြောတတ်ဘူး” ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ဦးထင်ကျော်၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြည့်မိလိုက်ရာ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် ကလေးကိုကျော်လွန်၍ ခေါင်းရင်းဘက်မှန်ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြုတင်းပေါက်မှာ အိမ်တွင်းမှ အပြင်ဝင်းခြံသို့ လှမ်း၍ မြင်ရသော ပြုတင်းပေါက်ဖြစ်၍ ခန်းအီးကိုတဝက်မျှသာ ချထားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ တစုံတရာကိုကြည့်ရှုနေရုံသာမက တစုံတခုကိုလည်း ထိုအချိန်၌ စဉ်းစားလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်အကဲခတ်လိုက်မိ၏။

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်လည်း ကလေးဘက်သို့ပြန်၍ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်ပြုံး၍နေလေသည်။ ကလေး၏လည်ပင်း၌ကား အတန်ငယ်သွေးစို့နေသည့် ခြစ်ရာကဲ့သို့ အရာကလေးတခု ရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ကလေး၏လက်ကလေးကို တယုတယဆုပ် ကိုင်လျက်....

“ဟေ့ကလေး ဘေဘီ၊ ဒီမှာကြည့်ပါအုံးကွယ်၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါအုံး၊ ဪ.....ဒါထက် မစုကိုခဏ စကားတခွန်းနှစ်ခွန်းပြောချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ကလေးထိန်းမစုအား တခါတည်း ဆက်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကလေးထိန်းမစုနှင့် ခေတ္တမျှစကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ မည်သည့်အကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို မသိရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ဦးထင်ကျော်က....

“ကဲ.....အခုမှတော့ ဘာစိုးရိမ်မနေနဲ့တော့၊ ဒီပြဿနာဟာ အခုတဲရှင်းသွားချင်ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဖေလဲဆက်ပြီးစိုးရိမ်စရာရှိတော့မယ်မဟုတ်ပါဘူး”

....ဟု ပြောသံကိုခပ်သဲသဲ ကြားလိုက်ရ၏။ မစုသည် မျက်နှာတွင် တစ်တရာမျှ အမူအယာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ကလေးကို ဦးမြတ်ကောင်းလက်ထဲမှ လှမ်းယူပြီးလျှင် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ထွက်သွားလေသည်။ ဦးမြတ်ကောင်းလက်တွင် ကလေး မရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ထွေးသည် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာပြီးနောက် ကလေးငယ်တယောက်ပမာ သူ၏ဖခင်အား ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေပြန်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးမြတ်ကောင်း၊ မစုရဲ့သဘောထားက ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီသူငယ်မကတော့ ခပ်ရိုးရိုးကြီးဘဲ၊ အပြင်က လောကွတ်တော့မရှိဘူး၊ နို့ပေမယ် ဝမ်းထဲစိတ်ကောင်းပုံကတော့ ရွာမှရွားပါတယ်ခင်ဗျာ....ကလေးကို ချစ်လိုက်တယ်ဆိုတာလဲ သူ့ရင် သွေးလို ချစ်ရွာပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် မောင်ထွေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် “မောင်ထွေးကကော မစုကို ချစ်ကဲ့လား”

....ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ထွေး၏မျက်နှာ မဲကနဲဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်၏။ ထိုအခါဦးမြတ်ကောင်းသည် မောင်ထွေးအား ပွေ့ဖက်လျက်....

“မောင်ထွေးကတော့ဗျာ....ချစ်ယင်လဲ သိပ်ချစ်တာဘဲ၊ မုန်းချင်ယင်လဲ သူ့အပြင်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုတော့ အချစ်ဆုံးဘဲဆိုပါတော့”

....ဟု ပြောပြီးနောက် သူ၏ရင်ခွင်တွင်ရှိသော မောင်ထွေး၏ လက်များဖြေလိုက်ပြီးလျှင်

“ကဲ....ငါ့သားသွားတော့၊ ပြေးစမ်းဟေ့၊ ပြေးပြေး”

....ဟု တဆက်တည်းပြောလိုက်လေသည်။

မောင်ထွေးပြေးထွက်သွားသောအခါ ဦးမြတ်ကောင်းလည်း ဦးထင်ကျော်ဘက်သို့လှည့်၍ “ဦးထင်ကျော်ကိုခေါ်လာရတာ အလကားလိုလိုဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကရုဏာ သက်တာကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်သလို ဖြစ်ရတာ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိစ္စက ဦးထင်ကျော်အနေနဲ့ အင်မတန်နုနယ်တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

“နုနယ်တာတော့အမှန်ဘဲမိတ်ဆွေ၊ နို့ပေမယ် အခုအချိန်အထိ နက်နဲတဲ့ပြဿနာကိုတော့ ကျုပ်မတွေ့သေးဘူး၊ ကိစ္စက စိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်လေတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာတွေထဲက ဖြစ်နိုင်တာကလေးတခုကိုဆွဲထုတ်သို့၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေထဲက မဖြစ်နိုင်ဆုံးဟာကို ပယ်ပစ်သို့လိုတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရာမှာလဲ စိတ်ပညာသဘောတရားနဲ့ လုပ်ရမှာ၊ အဲဒီအထဲက အရေးကြီးကဲ့အချက်တချက် ကိုတော့ ကျုပ်တို့အိမ်ကထွက်မလာခင်ကတည်းက ကျုပ်ရနေပါပြီဗျာ....၊ အခုဒီလိုလိုက်လာတာက ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရမဲ့ ကိစ္စလောက်ပါဘဲ”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် နားထင်ကို သူ၏လက်ချောင်းကြီးများဖြင့် အသာအယာဖျစ်ညှစ် လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ အခုကျွန်တော် ကိစ္စမှာ ဦးထင်ကျော်အမှန်တရားသိပြီဆိုယင် ဖွင့်သာပြော ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ပြေး တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိတ်မောနေရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဦးထင်ကျော်၊

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တော့ ဆောက်တည်ရာမရှိဖြစ်နေပါပြီ၊ အဖြေမှန်သာ ဦးထင်ကျော်ရယ် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ မကြောက်ပါဘူး။”

“ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားကိုရှင်းလင်းပြောဆို တာဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသိရစေမယ်ပေါ့။ နို့ပေမယ် ဒီကိစ္စကိုကျုပ်နည်းနဲ့ ကျုပ်လုပ်သိတော့ ခင်ဗျားခွင့်ပြုရလိမ့် မယ်”

(ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍) “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဦးမြတ်ကောင်း ဇနီးကို ကျုပ်တို့သွားတွေ့နိုင်ပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်။ “နေတော့မကောင်းရှာဘူး၊ နို့ပေမယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တော့ စကား လက်ခံပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အမျိုးသမီးရွှေမှာသာ ကျုပ်တို့ဒီကိစ္စကို ရှင်းနိုင်မှာကိုးဗျာ၊ ကဲ... လာဗျာ သွားကြစို့”

ဇီကောင်း။ “ကျွန်တော်ကိုတော့ သူ့အတွေ့ခံမှာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား”

ကျော်။ “ခံရမှာပေါ့ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်ကလေးတရွက်ပေါ်တွင် စာနှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းမျှရေးပြီးလျှင် “ကဲ...ကိုတင်မောင်၊ ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ခင်ဗျားလဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်အုံး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဘဲ တဆိတ်သွားပေးချေဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဦးထင်ကျော်လက်ထဲမှယူ၍အပေါ်ထပ်သို့တက် သွားပြီးလျှင် စာကိုမပြုံးမှတစ်ဆင့် ဦးမြတ်ကောင်း၏ဇနီးထံသို့ပို့လိုက်လေ၏။ မပြုံးသည် အခန်း တံခါးကို အတန်ငယ်ဟထားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခေတ္တမျှ အခန်းပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ မကြာမီအခန်းတွင်းမှ အသံတသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံမှာ ဦးမြတ်ကောင်းဇနီး၏ အသံဖြစ်၍ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြင်းလျက်ရှိသောကြည်လင်အေးမြသည့်အသံမျိုးဖြစ်လေသည်။ မကြာမီ မပြုံးသည် ကျွန်တော်ရှိရာတံခါးဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီးနောက်...

“မမက အတွေ့ခံပါမယ်တဲ့၊ သူတို့ပြောတဲ့စကားလဲ နားထောင်ပါတော့မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်လည်းလှေကားဆီသို့ ပြေးသွားပြီးနောက်ဦးထင်ကျော်နှင့်ဦးမြတ်ကောင်းတို့အား လက်ပြလိုက်ရာ သူတို့လည်း ချက်ခြင်းပင် လှေခါးမှ တက်လာကြလေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့လူစု ဝင်မီကြသောအခါ ဦးမြတ်ကောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကိုကျော်၍ သူ၏ဇနီး အိပ်ယာဆီသို့ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှတိုး၍ သွားလေ၏။ သို့သော်ဇနီးဖြစ်သူက လက်ကာ၍ တားဆီး လိုက်သဖြင့် ဦးမြတ်ကောင်းမှာ အနီးမှီကုလားထိုင်တလုံးပေါ်သို့ပြန်၍ ထိုင်ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အမျိုးသမီးမှာ လဲလျောင်းနေရာမှ အိပ်ယာပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား ရှိနေ လေပြီ။ ဦးထင်ကျော်သည် အမျိုးသမီးအား ရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့် အတန်ငယ် ဦးခေါင်းကို ညှုတ်လိုက်ရာ ဦးမြတ်ကောင်း၏ဇနီးကလည်း လှပသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဦးထင်ကျော်အား တတုတ်ဩဇာမောကြည့်ရှုလျက်ရှိနေလေသည်။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က...

“ကဲ...မပြုံး အပြင်ထွက်နေချင်နေနိုင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားအမက ခွင့်ပြုသင်တော့ ဒီမှာဘဲနေတာပေါ့ဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

(ထို့နောက်ဦးမြတ်ကောင်းဘက်သို့ လှည့်၍)...

“ဒီမှာဗျဦးမြတ်ကောင်း၊ ကျုပ်က အင်မတန်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ လူတယောက်ဘဲ အမှုတွေကလဲ ကျုပ်မှာအမျိုးမျိုးလက်ခံထားတော့ အချိန်မရွေး ကျုပ်အမှုသည်တွေက လာတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လုပ်တဲ့နည်းလမ်းတွေဟာ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသားရှိရလိမ့်မယ်။ခွဲစိတ်တဲ့နေရာ မှာတောင် အမြန်ဆုံးခွဲနိုင်ယင် အနာသက်သာဆုံးဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ပထမ ခင်ဗျား စိတ်အသက်သာဆုံးဖြစ်အောင် ပြောရမှာကတော့ ခင်ဗျာမိန်းမဟာ အင်မတန် သဘော ကောင်းတဲ့မိန်းမတယောက်၊ လင်ယောက်ျားကို အင်မတန်ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းမတယောက်၊ နို့ပေမဲ့ အထင်မှား အမြင်မှားခံရနေရှာတယ်ဗျာ”

ဦးမြတ်ကောင်းသည် ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသကဲ့သို့ မျက်နှာတွင် သွေးယောင်များ လွှမ်း သွား၏။

ကောင်း။ ။ “ပြောပါအုံးဦးထင်ကျော်၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကိုကျွန်တော်ဒီတသက်မမေ့ပါဘူး။”

ကျော်။ ။ “ပြောရမှာဘဲဗျ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုပြောလိုက်ယင် တဖက်ကတော့ ခင်ဗျားစိတ်ကို တမျိုးတဖုံထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ပြောသာပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမသာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်ပြီးစိတ်ချမ်းသာ ပါစေ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ကျွန်တော်မမူပါဘူး။”

“ကဲ...ဒီတော့ ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်မှာခင်ဗျားရေးပေးလိုက်တဲ့စာကိုဖတ်ရကထဲက ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားရဲ့ ကွင်းဆက်ကလေးတွေကို တခုပြီးတခုသူ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျုပ်စဉ်းစား ခဲ့တယ်။ သွေးစုတ်ကောင်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်လို့မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရာဇဝတ်မှုလောကမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှိခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားအမြင်ကလဲ အတော်ဘဲ တိကျပါတယ်။ ခင်ဗျားဇနီးဟာ ကလေးသိပ်တုမခက်လေးနဲ့ဘေးထကလာတယ်။ သူ့ပါးစပ်မှာလဲ သွေးတွေပေနေ တာ ခင်ဗျားမြင်ရတယ်လို့ဆိုတယ်”

“ဒါဟာအမှန်ဘဲ ဦးထင်ကျော်”

“ဒီတော့ သွေးထွက်နေတဲ့ဒဏ်ရာတခုက သွေးကိုစုတ်ယူတယ်ဆိုတာ ဒီအနာက သွေးကို စုတ်တဲ့အပြင်၊ အခြားအကြောင်းနဲ့ကော သွေးကိုစုတ်ချင်စုတ်မယ်လို့ ခင်ဗျားမထင်မိဘူးလား၊ ရှမ်းပြည် သီပေါမှာ မဟာဒေဝီတဦးဟာ ဒဏ်ရာက အဆိပ်ထွက်လာအောင် ပါးစပ်နဲ့ စုတ်ယူတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ တခါပါဘူးတာ ခင်ဗျားသတိမထားလိုက်မိဘူးလား”

“ဘာဗျ၊ အဆိပ်ဟုတ်သား”

“ခင်ဗျားတို့ရှမ်းအဆက်အနွယ်မိသားစုအိမ်ရယ်၊ အောက်ထပ်က အခန်းနံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ လက်နက်မျိုးစုံတွေရယ် မြင်ရတာ အဆိပ်အကြောင်း ကျုပ်စဉ်းစားထားတာ ကိုက်နေပြီလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်တာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ဒီလက်နက်တွေကို တခုပြီးတခု ကျုပ်ရွှောက်ကြည့်တယ်။ ငှက်မွတ်တဲ့ ပြောင်းတံနဲ့ဘေးက မြှားထည့်တဲ့မြှားကျည်တောက်နဲ့ အထဲမှာထည့်ထားတဲ့ မြှားကလေးတွေမြင်ရ

တော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲလို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်တာဘဲ၊ ပြောင်းနဲ့ငှက်မုတ်တဲ့ အဲဒီမြားကလေး တချောင်းကို မြားဆိပ်လူးပြီးတော့၊ ခင်ဗျားတို့ရွမ်းပြည်မှာ ဒူးလေးနဲ့ပစ်ရတဲ့မြားတံမှာ မြားဆိပ် သုတ်ထားတတ်တယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ‘တဆွေခွန်’ ‘နှစ်ဆွေခွန်’ ဆိုတဲ့ ကျားတို့ လူတို့ကိုတောင် သေစေနိုင်တဲ့အဆိပ်တွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ တချို့ အဆိပ်ဟာ လူမသေတောင် အကြောဆွဲပြီး ချည်နဲ့ သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ အခုတင်က ငှက်မုတ်ပြားကလေးတချောင်းမှာ အဲဒီလိုအဆိပ်မျိုးသုတ်ပြီး ကလေးကို စူးအောင်ထိုးလိုက်ရင် တကယ်လို့ ဒီအဆိပ်ကိုချက်ချင်း စုတ်မပစ်နိုင်ဘူးဆိုသင်တော့ ကလေးဟာ မုချသေမှာဘဲ”

“ခွေးကလေးကို ကျုပ်ကစမ်းကြည့်တယ်၊ ဒီတော့ တယောက်ယောက်ဟာ ဒီအဆိပ်တန်ခိုး ပြယ်ပြီ မပြယ်ဘူးဆိုတာသိရအောင် တခုခုကိုစမ်းသပ်ကြည့်မယ်မဟုတ်လား၊ ခွေးကို ပထမ ကျုပ် မမြင်ရပါဘူး၊ နို့ပေမယ့်တွေ့လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်မှန်းခြေနဲ့ တခါထဲကိုက်နေတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားနားလည်ပြီမဟုတ်လား ဦးမြတ်ကောင်း၊ ဒီလိုဟာမျိုးဖြစ်မှာကို ခင်ဗျားမိန်းမကကြောက်ရွာ တယ်ဗျ၊ ဒီလိုလုပ်တာမြင်ရတော့ ကလေးကိုချမ်းသာအောင် သူ့ကယ်ဆယ်လိုက်တာဘဲ၊ နို့ပေမယ့် ခမျာမှာ ခင်ဗျားဟုတ်တိုင်းမှန်ရာဖွင့်မပြောဝံ့ရှာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်ထွေးကို ခင်ဗျား က အသက်လောက်ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောလိုက်ယင်....”

“ဘာဗျ...မောင်ထွေး ဟုတ်စ”

“ကလေးကို ခင်ဗျားချော့နေတုန်းက ပြုတင်းပေါက်မှန်ထဲမှာ မောင်ထွေးမျက်နှာကို ကျုပ်မြင်လိုက်ရတယ်၊ လိုက်ကာနောက်ကခံနေတော့ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ ကောင်းကောင်း ပေါ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့မျက်နှာဟာ ခင်ဗျားကိုမနာလိုတဲ့မျက်နှာမျိုး၊ ကလေးကိုရွံ့ရှာမှန်းတီးပြီး ရက်စက်တဲ့မျက်နှာမျိုး၊ ဒီလောက်ရက်စက်ဆိုးဝါးတဲ့မျက်နှာမျိုးကို ကျုပ်တခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

ကောင်း။ ။ “ဪ...မောင်ထွေး၊ မောင်ထွေး၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသားရယ်၊ မင်းရက်စက်မှ ရက်စက်ပလေတယ်ကွယ်”

ကျော်။ ။ “ဒီဟာကိုတော့ ခင်ဗျားရင်ဆိုင်ရမှာဘဲ ဦးမြတ်ကောင်း၊ ဒီလိုလုပ်တာ ခင်ဗျား ကိုချစ်လွန်းလို့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူ့အမေကို သတိရရှာလွန်းလို့ဖြစ်လာတဲ့ ရူးရူးမိုက်မိုက်အဖြစ်မျိုး ဘဲ၊ ဆိုကတော့ ခြေတဘက်သိမ်နေတယ်၊ ခါးကတဘက်နိမ့်နေတယ်၊ ကလေးကတော့ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်သက်ဘဲ၊ လှလဲလှတယ်၊ ချစ်စရာလဲကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာရေးလဲကောင်းတယ်၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေဖြစ်လာတာဘဲဗျာ”

“အလိုလေး၊ ဘုရား ဘုရား၊ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီဟာကို ပြေနိုင်ပါ့မလဲခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်၍...

“အခု ကျုပ်ပြောတာတွေဟာ အမှန်ဘဲမဟုတ်လား မ...”

ကောင်း။ ။ “သူ့နာမယ်က မသူဇာတဲ့ ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်က ထပ်မံ၍...

“ကျုပ်အခု ပြောတာဟာ အမှန်ချည်းဘဲ မဟုတ်လားမသူဇာ”

“အမှန်ချည်းပါဘဲရှင်”

မသ္မဇာသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိနေပြီးနောက် ငိုသံပါနှင့်....

“ကျွန်မရှင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဟာတွေ ဖွင့်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ကိုမြတ်ကောင်းရယ်၊ ရှင်.... ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသလို ကျွန်မ အသံနှလုံးမှာလဲ ဖြစ်ရပါပြီရှင်....ဒီတော့ ဒီစကားကို ကျမ နှုတ်ကမထွက်ရက်နိုင်လွန်းလို့ တခြားလူတယောက်ယောက်က ပြောမှ ရှင်သိပါရစေတော့ဆိုပြီး အခုအချိန်အထိ ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့တယ်။ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးက အထင်အမြင်ပေါက်တဲ့ အတတ်များတတ်လေချောသလားရှင်၊ ကျွန်မဝမ်းထဲမှာ ရှိတာတွေရော၊ ဒီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲဆိုတာတွေရော အားလုံးဖွင့်ပြီး စာတံမှာ ရေးလိုက်တယ်လေ၊ အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊အခုလို ရှင်းလင်းသွားတာ”

ဦးထင်ကျော်သည် နေရာမှထလျက်....

“ကဲ....ဒီတော့ မောင်ထွေးကို အနည်းဆုံး တနှစ်လောက် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အမေဘက်က ဆွေမျိုးတွေဆီမှာဖြစ်ဖြစ် ပို့ထားယင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဦးမြတ်ကောင်း၊ ဪ...ဒါထက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နဲ့နဲ့မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်ကလေးတခု ရှိပါသေးတယ် မသ္မဇာ၊ ခင်ဗျားဟာ မောင်ထွေးကို ဘာဖြစ်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခွိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကို ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါပြီ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျာ့ ကလေးကို နှစ်ရက်လုံးလုံး မစုနှင့် စိတ်ချလက်ချ ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထားသလဲဆိုတဲ့ အချက်ဘဲ”

“ကျွန်မ မစုကို အကျိုးအကြောင်း အကုန်လုံးဖွင့်ပြောပြီးပြီရှင်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“အင်း....ကျုပ်လဲ အထင်သားဘဲ”

ဦးမြတ်ကောင်းသည်မသ္မဇာရှိသော ကုတင်သို့သွားရောက်ကာလက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့်တန်းယင်း မိမိအထင်မှားမိသည့် အဖြစ်ကို ပါးစပ်မှ တတုတ်တုတ် ရေရွတ်ပြောဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည်ကိုပင် အမှတ်မသမကဲ့သို့ မသ္မဇာ ကိုယ်လုံးကလေးကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေးဖက်ထားလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် ဘက်လည်၍....

“ကဲ....ကျုပ်တို့ပြန်ဘို့ အချိန်တော်ပြီ ကိုတင်မောင်၊ အခုလို အခြေအနေ ရောက်မှတော့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ကစ သူတို့ရှင်းလိမ့်မပေါ့၊ လာ သွားကြမယ်”

အထက်ပါအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများအားတင်ပြရန်အချက်တချက်သာကျန်တော့၏၊ ယင်းအချက်သည်ကား ဦးမြတ်ကောင်း၏ ဝတ်လုံတော်ရများထံ ဦးထင်ကျော်က ပြန်ကြားသော စာအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့

ဦးသက်ညွန့်နှင့်ညီ ဦးသက်ဝေ
ဝတ်လုံတော်ရများ
အမှတ်(.....)ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

အကြောင်းအရာ။ ။သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်နှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စ။

မိတ်ဆွေကြီးများ ခင်ဗျား.....

မိတ်ဆွေကြီးများထံမှ ယခုလ ၁၂ ရက်နေ့စွဲ၊ စာအရ မိတ်ဆွေကြီးတို့၏အမှုသည် ဦးမြတ်ကောင်း (အင်းစိန်မြို့)၏ အမှုကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီးဖြစ်၍၊ ကျေနပ် လောက်သောအဖြေကို ကောင်းစွာရရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော် ထံသို့ ဒုက္ခခံ၍ ညွှန်ကြား သည် ကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင် ရှိ ကြောင်း ပြန်ကြား အပ်ပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်တော် မောင်ထင်ကျော်.....

*

*

*

နောက်ရက်သတ္တပတ်ခန့် အကြာတွင် ဦးထင်ကျော်သည်ဦးမြတ်ကောင်းထံမှ စာအိတ်တလုံးကို ရရှိရာ၊ ထိုစာအိတ်တွင် ကျေးဇူးတင်သော စာတစောင်နှင့်ငွေ ၅၀၀ ကျပ်တန် ချက်လက်မှတ်တစောင် ပါရှိလေသည်။
